

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **TULIPÁN reklama a propagace s.r.o.**, se sídlem nám. Masarykovo 1544, Zelené Předměstí, Pardubice, zastoupený JUDr. Michalem Tintěrou, advokátem se sídlem Pražská 532, Mělník, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubic**, se sídlem 17. listopadu 303, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2008, č. j. OD-Řá-418/08, ve věci zamítnutí žádosti o povolení k zvláštnímu užívání pozemní komunikace, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 10. 2. 2009, č. j. 52 Ca 49/2008 - 36,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba podaná proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 9. 2008, č. j. OD-Řá-418/08. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice II, odboru životního prostředí a dopravy (dále jen

„správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 6. 2008, č. j. 2832/08/OŽPD/SDa, tak, že do výrokové části doplnil ustanovení právního předpisu, podle kterého správní orgán I. stupně dospěl k zamítavému rozhodnutí a které bylo správním orgánem I. stupně ve výrokové části opomenuto; v meritu věci se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně a jeho rozhodnutí o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o povolení zvláštního užívání místní komunikace pro umístění reklamního zařízení ve zbytku potvrdil.

Ve své kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); tvrdí, že krajský soud vydal nezákonné rozhodnutí, neboť nesprávně posoudil níže uvedenou právní otázku a zároveň, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Podle stěžovatele z § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), vyplývá, že souhlas příslušného orgánu Policie České republiky (dále jen Policie ČR) je nutný pouze v případě, kdy zvláštní užívání pozemní komunikace může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Správní orgán, který žádost o povolení zvláštního užívání posuzuje, musí tedy v každém konkrétním případě zkoumat, zda jsou dány důvody pro vyžádání takového souhlasu, či nikoli. Z toho důvodu považuje stěžovatel za mylný názor krajského soudu, že každé reklamní zařízení ovlivňuje pozornost řidičů, a může tedy ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že samotný fakt, že žádal o vydání rozhodnutí o povolení ke zvláštnímu užívání pozemní komunikace, které spočívalo v umístění reklamního zařízení, je dostatečným důvodem pro závěr, že toto zvláštní užívání může ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, a že proto je nutno vyžádat si souhlas příslušného orgánu Policie ČR ke každé žádosti o umístění reklamního zařízení v blízkosti pozemních komunikací, resp. v dohledu řidičů, jak uvádí krajský soud. Podle stěžovatele citovaný zákon o pozemních komunikacích dává prostor pro správní uvážení příslušného silničního správního orgánu o otázce, zda konkrétní reklamní zařízení může či nemůže ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, což však soud ve svém rozsudku bez opory v platném právu popírá. Stěžovatel proto požaduje, aby zdejší soud vydal rozsudek, kterým zruší rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Stěžovatel dále navrhuje, aby Nejvyšší správní soud stížnosti přiznal podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, neboť výkonem napadeného rozsudku mu vznikne nenahraditelná újma spočívající v povinnosti předmětné reklamní zařízení odstranit a zaplatit penále za nedodržení smluvních podmínek.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního a soudního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti:

Dne 2. 4. 2008 podal stěžovatel u správního orgánu I. stupně žádost o povolení zvláštního užívání místní komunikace pro umístění reklamního zařízení o rozměrech 1,33 x 10,5 m na mostní konstrukci M 707 nadjezdu do Rosic nad Labem ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně tuto žádost rozhodnutím ze dne 16. 6. 2008, č. j. 2832/08/OŽPD/SDa, zamítl z důvodu obdržení nesouhlasného stanoviska Policie ČR, Okresního ředitelství, dopravního inspektorátu v Pardubicích (dále jen „dopravní inspektorát“). V tomto stanovisku ze dne 27. 5. 2008, č. j. ORPA-186-27/ČJ-07-2008, se dopravní inspektorát, jako dotčený orgán státní správy, vyjádřil k žádosti v tom smyslu, že umístěním reklamního zařízení v bezprostřední blízkosti silnice č. I/36 by docházelo k rozptylování pozornosti účastníků silničního provozu způsobem negativně ovlivňujícím bezpečnost a plynulost silničního provozu na přilehlé komunikaci. Toto stanovisko mimo jiné opřel o názor psychologa PhDr. Jana Huberta ze dne 16. 1. 2003, který se vyjádřil o rušivém vlivu reklamních zařízení v blízkosti pozemní komunikace na pozornost řidičů, dále o iniciativu Bílá kniha evropské dopravní politiky s cílem redukce počtu usmrcených při dopravních nehodách a o statistická fakta nehodovosti daného silničního úseku.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, v němž namítá neexistenci důvodů zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k provozování předmětných reklamních zařízení, nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zároveň stěžovatel napadl výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť neobsahoval ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto. Dále stěžovatel napadl postup správního orgánu ve věci vyžádání si nového stanoviska dopravního inspektorátu, neboť šlo pouze o prodloužení povolení, a toto stanovisko napadl pro jeho neodůvodněnost, obsahovou nedostatečnost a věcnou nesprávnost.

Žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 10. 9. 2008, č. j. OD-Řá-418/08, nahradil výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který opomenul ve výrokové části uvést ustanovení právního předpisu, ze kterého při svém rozhodování vycházel, resp. doplnil výrokovou část o toto chybějící ustanovení právního předpisu. Takové pochybení s ohledem na celkový jasný obsah rozhodnutí považoval odvolací orgán za pouze formální pochybení, jež nevyvolá důvod ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení mu věci zpět k dalšímu projednání. Ve zbylých částech rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti stěžovatele. Žalovaný potvrdil správnost jednání správního orgánu I. stupně, který si zcela v souladu s § 25 zákona o pozemních komunikacích vyžádal stanovisko dopravního inspektorátu a vzhledem k tomu, že toto stanovisko bylo negativní, byl správní orgán I. stupně povinen žádosti nevyhovět. K námitce týkající se vydání nového stanoviska následně žalovaný uvedl, že šlo o novou žádost o povolení zvláštního užívání místní komunikace pro umístění reklamního zařízení, nikoli o žádost o prodloužení platnosti povolení k provozování předmětných reklamních zařízení, šlo tudíž o

nové samostatné řízení, které nebylo nijak spojené s předchozím řízením o žádosti o povolení zvláštního užívání místní komunikace, a proto bylo nové stanovisko zcela legitimně vyžádáno. Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku nesprávnosti daného stanoviska, navíc na vyžádání žalovaného nadřízený orgán dopravního inspektorátu – odbor dopravní policie Správy Východočeského kraje Policie ČR - zákonnost a správnost tohoto stanoviska potvrdil vyjádřením ze dne 30. 7. 2008, č. j. PVC - 396 - 28/ČJ - 2008 - DP.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud zamítl. Námitku stěžovatele, že žalovaný změnou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v doplnění ustanovení právního předpisu, na jehož základě správní orgán I. stupně rozhodl, vydal „překvapivé“ rozhodnutí, považoval krajský soud za bezpředmětnou. Podle stěžovatele žalovaný změnil výrok z jiných důvodů, než z jakých dospěl k původnímu výroku správní orgán I. stupně. Stěžovatel nesouhlasil, že by správní orgán I. stupně zamítl žalobu z důvodů existence závazného stanoviska znemožňujícího žádosti vyhovět, neboť podle stěžovatele správní orgán I. stupně stanovisko dopravního inspektorátu nepovažoval za závazné, pouze za nesouhlasné. Stěžovatel tvrdil, že tímto nesprávným postupem se žalovaný vyhnul povinnosti zabývat se otázkou, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro to, aby se k žádosti stěžovatele dopravní inspektorát vyjadřoval, resp. zda je nutný jeho souhlas se zvláštním užíváním místní komunikace. Krajský soud však dospěl k závěru, že žalovaný zamítl žádost stěžovatele o zvláštní užívání místní komunikace ze stejného důvodu a že na daný skutkový stav byla aplikována oběma správními orgány stejná právní norma.

Dále stěžovatel namítl, že dospěly-li by správní orgány k tomu, že pouze z důvodu obecných vlastností reklamy lze učinit závěr, že konkrétní reklamní zařízení může ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, znamenalo by to, že souhlas dopravního inspektorátu je nutný v každém případě, kdy by se jednalo o zvláštní užívání komunikace spočívající v umístění a provozování reklamních zařízení, což však podle stěžovatele ze zákona o pozemních komunikacích nevyplývá. Na tuto námitku krajský soud uvedl, že ze zákona o pozemních komunikacích zcela jasně vyplývá, že již případné možné ovlivnění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu je důvodem pro to, aby si správní orgán vyžádal souhlas příslušného orgánu Policie ČR, jde-li o povolení zvláštního užívání místní komunikace. Stanovisko příslušného orgánu Policie ČR je nutno respektovat. Krajský soud neshledal žádné pochybení ani v jednání správního orgánu I. stupně, když si vyžádal stanovisko dopravního inspektorátu, ani v postupu dopravního inspektorátu při vydání nesouhlasného stanoviska.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který na jednání správních orgánů neshledal žádnou nezákonnost či jiné pochybení. Jedinou námitku stěžovatele uvedenou v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud z následujících důvodů za bezpředmětnou.

Podle § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen „zvláštní užívání“), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky.

Podle odstavce 6 písm. c) bodu 1. téhož ustanovení je zvláštním užíváním dálnice, silnice a místní komunikace i umísťování a provozování reklamních poutačů, propagačních a jiných zařízení, světelných zdrojů, barevných ploch a jiných obdobných zařízení.

Předmětné ustanovení dle Nejvyššího správního soudu patří mezi ty právní normy, jež zakládají možnost správního orgánu zvolit při řešení konkrétního případu jedno z více právně možných rozhodnutí. Takové správní uvážení však nelze zaměňovat s libovůlí. Správní orgán musí vždy při svém správním uvážení brát v úvahu - mimo základních zásad a principů činnosti správních orgánů stanovených v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) - především účel předmětného ustanovení zakládajícího možnost správního uvážení a s ohledem na takový účel v konkrétní věci rozhodnout.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že vzhledem k tomu, že zákon nestanoví žádný postup, na jehož základě by mohl silniční správní orgán, tj. správní orgán I. stupně, dospět k závěru, že konkrétní zvláštní užívání komunikace by mohlo ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, je zcela na jeho správním uvážení, zda k takovému závěru dospěje, či nikoli.

Se zřetelem na právě předestřené Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, vyžádal-li si s ohledem na skutečnost, že dané zařízení má být v místě nehodového úseku silnice č. I/36 s evidovanými 38 dopravními nehodami, pro vyřízení žádosti stěžovatele stanovisko dopravního inspektorátu, neboť jednal v souladu s předmětným ustanovením § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jež zakládá možnost správního uvážení v souvislosti s vyžádáním si předmětného stanoviska. Nejvyšší správní soud dále podotýká, že správní orgán I. stupně pro vyřízení žádosti o povolení zvláštního užívání místní komunikace zvolil na základě svého správního uvážení postup zcela v souladu s účelem předmětného ustanovení, kterým je bezpochyby prevence

bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Ze správního spisu je patrné, že za tímto účelem si také správní orgán I. stupně stanovisko dopravního inspektorátu vyžádal. V postupu správního orgánu I. stupně ve vyřizování předmětné žádosti stěžovatele zdejší soud neshledal žádnou libovůli ani žádné jiné pochybení.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývá, že krajský soud bez opory v platném právu popírá možnost správního uvážení správního orgánu I. stupně v otázce, zda konkrétní reklamní zařízení může či nemůže ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, když potvrdil tvrzení žalovaného, že každé reklamní zařízení ovlivňuje pozornost řidičů, a může tedy ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, a proto je nutno si vyžádat souhlas příslušného orgánu Policie ČR. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku pro podporu své argumentace v odůvodnění, že k možnému ovlivnění pozornosti řidičů, a tím i bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, může dojít, skutečně použil obecnou charakteristiku reklamy, spočívající v upoutávání pozornosti, nicméně podle zdejšího soudu z odůvodnění krajského soudu nelze vyčíst, že by na základě takové argumentace učinil krajský soud a priori obecný závěr o nutnosti vyžádání si stanoviska příslušného orgánu Policie ČR pro každou žádost o povolení zvláštního užití pozemní komunikace ve formě umístění reklamního zařízení, jak tvrdí stěžovatel. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zcela jasně vyplývá, že krajský soud výše zmíněnou argumentaci použil v souvislosti s daným případem a na obhajobu zákonného postupu správního orgánu I. stupně ve vyřizování předmětné žádosti stěžovatele. Z odůvodnění krajského soudu nikterak nevyplývá, že by krajský soud upíral správnímu orgánu I. stupně svým konstatováním právo na správní uvážení. Dané dokládá i tvrzení krajského soudu, že *„jakékoliv zařízení, jehož cílem je upoutat pozornost řidiče, představuje potenciální (možné, eventuální) riziko pro veřejný zájem, kterým zájem na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích nepochybně je“*, které Nejvyšší správní soud chápe jako konstatování toho, že je vždy nutno, aby příslušný silniční úřad zvážil, zda by konkrétní reklamní zařízení umístěné na konkrétním místě mohlo případně ovlivnit pozornost řidičů, a tím tedy bezpečnost a plynulost silničního provozu. Je poté na zvážení příslušného silničního orgánu, zda dospěje k názoru, že by takové zařízení pozornost řidičů ovlivnit mohlo, a stanovisko příslušného orgánu Policie ČR si vyžádá. Z právě předestřené je zřejmé, že krajský soud nepopírá možnost správního uvážení správních orgánů, zda toto potenciální riziko konkrétní reklamní zařízení přináší, či nikoli.

Podle Nejvyššího správního soudu je tedy z argumentace krajského soudu zcela evidentní, že směřovala k prokázání toho, že se správní orgán I. stupně ve svém postupu v dané věci nedopustil žádného pochybení, když dospěl k závěru, že dané reklamní zařízení může ovlivnit pozornost řidičů a je tu tedy jistá možnost, že by takové reklamní zařízení, resp. takové zvláštní užívání pozemní komunikace

ve formě umístění reklamního zařízení, mohlo ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, a vyžádal si souhlas dopravního inspektorátu jako příslušného orgánu Policie ČR. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu a opakuje, že správní orgán I. stupně zcela v mezích zákona a oprávněného správního uvážení zvolil postup vyžádání si souhlasu dopravního inspektorátu s ohledem na skutečnost, že dané zařízení má být v místě nehodového úseku silnice č. I/36 s evidovanými 38 dopravními nehodami. Stejně tak dopravní inspektorát jako příslušný orgán Policie ČR se v mezích svých pravomocí k žádosti vyjádřil, přičemž Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že shledal-li by, že by reklamní zařízení nemohlo ovlivnit bezpečnost a plynulost silničního provozu, vydal by k předmětné žádosti stanovisko kladné. Skutečnost, že toto stanovisko dopravního inspektorátu bylo negativní, tím spíše potvrzuje, že úvaha správního orgánu I. stupně vyžádat si souhlas dopravního inspektorátu byla správná.

Stěžovatel uplatňuje i právní důvod své kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; tvrdí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel blíže nespecifikoval, v čem tuto nepřezkoumatelnost shledává. Nejvyšší správní soud se touto stížní námitkou zabýval, a to i s ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], přičemž z níže stanovených důvodů dospěl k názoru, že ani tato námitka není důvodná.

Zdejší soud rozsudek krajského soudu podrobil testu přezkoumatelnosti, jak je stanoveno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009 - 99. V citovaném rozsudku je uvedeno, že má-li jakékoli rozhodnutí krajského soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy testu přezkoumatelnosti, však soudní řád správní nestanoví, a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů, ke které zdejší soud při svém posouzení namítané nepřezkoumatelnosti také přihlíží.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, vyplývá, že „není-

li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází rovněž z ustálené judikatury Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nálezy téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nálezy téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na druhou stranu povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srovnej rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19. 4. 1994, § 61; či rozsudek téhož soudu ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9. 12. 1994, § 29, oba dostupné na www.echr.coe.int/echr).

S ohledem na výše předestřené Nejvyšší správní soud konstatuje, že je zřejmé, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu takovou nepřezkoumatelností netrpí, neboť rozsudek krajského soudu je řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněn. Zároveň zdejší soud při svém přezkumu napadeného rozsudku zjistil, že se krajský soud řádným a srozumitelným odůvodněním vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele. Ve světle těchto zjištění tedy Nejvyšší správní soud podotýká, že i stížní důvod kasační stížnosti stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považuje za bezpředmětný.

Stěžovatel v rámci kasační stížnosti podal také návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl,

neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu